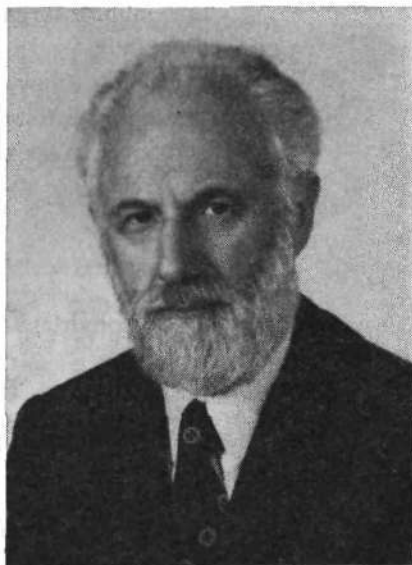

Neke roke

Rafko
Vodeb

- I Prvo brstje,
bronasta sfinga
na rezu marčnih dni.

Odlušči naročje smeha
za svatbo svetlobe,
izderi trn spomina,
naj oživi pozabljeno želo,

beli glog mladosti.

- II Kakor sanje prvih pingvinov
ta gozd v mesečini.
Vidiš?
Stara kača
v srebrni votlini
je dvignila
kronano glavo.

III Veje v vetru.

Prvi teloh,
sončni prah.
Arhimedova spirala.

Smeh.

IV Sploščena krogla
na jeklenem srcu
stoletja,
sproščeni megatoni

in človek,
golobica v skalnati votlini.

Strah.

V Kakor škrbina časa
štirje kostanji
(kjer je bil vrt,
na robu parka)
štirje kostanji

na robu parka,
radiranka spomina.

VI Prihaja
v tem toplem vetru
prihaja
v tej ostri rosi —

čutim jo,
vedno bolj pri zemlji
v kašči časa
vedno bolj njen

vedno bolj njen
vedno bolj svoj

VII Zadnji prah neke pomladi
na ovinku jantarske ceste

naj se tvoji mlečni sokovi
ne zgubijo v rekah smrti

naj dekleta še naprej tkejo
daritvene prte pozabe —

vranci že kopljejo s kopiti
beli žrebec z zeleno grivo
je zahrzal pred vrati
belega veka

čemu me na zavihu dneva
čakajo snegovi Edena?

čemu zvonijo budilke,
ki jih nismo navili?

VIII Črni veter
na golem ramenu
rdeče pomladi,
gola voda čez mehke kamne
zadnje stene,
bela jelša
v muževni dan
tvoje rane smrti —

če jočeš,
jokaj za vse,
Jonatan!

IX Roke vidijo,
roke vedo.

Ko precejajo čas,
ujamejo pomen dotikov,

ujamejo pomen besed
za večnost.

Roke ničesar ne pozabijo.

X Neke roke
na prtu nedeljskega snega
tople roke
na grivi južnega vetra
ogorki dneva
na prtu Rimske ceste
neke roke
tiktakanje žil
ta usta brez besed.

Udari, mešetar!